

Temné věci –9 - Drahoňův újezd – Březen 2004

Děti najdou v mém tajném úkrytu na Světské skále kompletní příběh z roku 1984 “**Temné věci**“. Vědí, že Vlkodlak již úkryt objevil, ale z nějakého důvodu tam temný příběh zanechal.

Ukradl jen akordy v tabulaturách k **Temné písni**, které jim posléze podstrčil pod věž hradu Točník spolu s dalším výhružným dopisem.

Večer je příběh **TEMNÉ VĚCI** přečten.

Děti začínají chápat, že se s námi chce Vlkodlak opravdu setkat a pomstít se za svou minulou porážku.

Vlkodlak dětem zanechá ještě ve skryši dopis:

Už umíte zpívat prrrrrckové?

Budu vás očekávat v květnu každičkou noc!

Těším se, haha!

A přived'te mi toho vašeho Šolmese!

Podpis opět Vlkodlačím drápem

Pátek 19.10.1984

Potkali jsme ho tam v hlubokých lesích, pod Čertovou skálou, když se blížila půlnoc.

Ani ve snu nás nenapadlo, že na našem prvním společném vandru zažijeme takové hrůzy, o kterých jsme četli jen v hororových knihách. Byli jsme tři jedenáctiletí kluci, sami uprostřed lesa, šťastní, že se nám malá válečná loď na rodiče vydařila. Napovídali jsme jim, že to sice není oficiální výprava oddílu Vlčata, ve kterém jsme se seznámili, ale že s námi jedou starší rádcové, že budeme spát v chatě, tudíž že nám bude i takhle ke konci října teplo, prostě že se nemusejí strachovat. Byla to obyčejná lež, které jsme říkali loď, neboť jak jinak bychom mohli sami vyjet na vysněný vandr? A povedla se. To ostatní ne. Ale přežili jsme. Další poutníci po temných stezkách strachu takové štěstí mít nemusí. Nikomu nepřeji spatřit jeho žluté oči plné nenávisti, které z nás málem vysály život.

Čertova skála. Tyčí se nad korunami mohutných smrků a borovic asi jeden kilometr od skály které se říká Světská. Tam je krásné tajné místo, na kterém jednou budou plnit oddílový slib nováčci. Je dobré se vším všudy. To se o Čertově skále říci nedá.

Byl pátek. Z vlaku jsme vystoupili brzy odpoledne na nádraží ve Zbirohu. Milan, Jirka a já.

„Marku, proč taháš tu kytaru, máš na ní vůbec struny?“ pokoušel mě Milan. Ačkoliv byl říjen, slunce ještě příjemně hřálo a já měl dobrou náladu, odvětil jsem:

„Budu nejlepší kytarista na světě, ty přibblej basketbalisto.“

„Prďte na to, Vlčáci, jedeme tím autobusem, nebo Cože?“ to se projevil Jirka se svým suchým humorem. Prohrábl si husté zrzavé vlasy a mávl rukou směrem od nádraží.

„Cože?“ zmohl jsem se.

„Nic, jen, že autobus už odjíždí,“ chechtal se Jirka a jeho dlouhá vyhublá postava se klátila, jakoby se do ní opíral vítr.

„Tak jo, Čertovka zas tak daleko není, jdeme,“ rozhodl jsem nahlas pevně, i když být vůdcem na prvním vandru v životě pro mě nebyl ten nejpříjemnější pocit. Hodili jsme si batohy na záda a vyrazili.

Po několika kilometrech jsme došli do města Zbiroh a zůstali nerozhodně stát před hospodou zvanou U Slunců.

„Dal bych si pivo, kdo tam jde?“ kdo jiný než Jirka mohl pronést tak odhodlaně tato slova.

„Jdu tam,“ holedbal se Milan, jelikož byl z nás nejvyšší, „s tátou vždycky piju lahváče v neděli po obědě.“

Za chvíli vyšel Milan z hospody celý rozzářený a v rukou držel tři limonády.

„Tak pánové, je to sice nealkoholický, ale lahvový.“

„Výborně,“ řekl jsem a myslel to vážně, neboť mně pivo nechutná.

„Hm, to jsi fakt kanec,“ řekl Jirka.

„Jestli nechceš, nemusíš,“ opáčil Milan a podal mi jednu láhev.

„Já to tak nemyslel,“ řekl honem Jirka, „já stejně z alkoholu piju jenom rum, dík.“

„Nemáš za co, Zrzoune, jak daleko je ta Čertovka nebo kam to vlastně jdeme?“ ptal se Milan.

„Asi tak tři kilometry,“ odpověděl jsem a mávl rukou směrem ke kopci.

Vyrazili jsme s veselou myslí, kopec ne-kopec. Vzduch se počal ochlazovat, ale bylo v něm ještě cítit mizející léto. Kopec jsme zdolali během krátké chvíle a nahoře se celí udýchání na okamžik zastavili, neboť právě započal nádherný, krvavý západ slunce. Z kraje hustého lesa jsme pozorovali, jak žhavý kotouč pomalu mizí za obzorem a poslouchali šepot právě narozeného podzimu.

Příroda byla tichá a působila na nás jako nějaký blahodárný elixír. Tu a tam se ozvalo štěbetání ptáků, hledajících skrytá místa v křoviskách a na stromech, ve kterých stráví klidnou noc. Na jedno takové skryté místo jsme měli také brzy dojít. Ale klidná noc nám dopřána nebyla.

„Pojďme, nebo nám zhasnou a zmizíme na věky ve tmě,“ přerušil jsem ticho, neboť šera začalo kvapem přibývat, „jsou to ještě dva kilometry a v lese nebude za chvíli nic vidět“.

„Jojo, jdeme, ale asi bych tu vydržel stát věčnost,“ řekl tiše Milan, jakoby se bál, že hlasitá slova mohou pokazit tu krásnou scenérii.

„A bláblá, na koně,“ ukončil vše nakonec svým osobitým způsobem Jirka.

Hodili jsme tedy batohy na záda a vydali se na cestu. Les pomalu temněl a my se nezadržitelně blížili k místu, kde jsme měli prožít největší hrůzy našich životů.

Slunce bylo už dávno pryč, když jsme položili své batohy kolem ohniště pod Čertovou skálou. Připravili jsme si spaní, jak jinak než po širákem a vydali se s Milanem na dřevo. Jirka zatím začal s čištěním ohniště. Nebylo třeba se navzájem povzbuzovat, neboť jsme se těšili na naše první společné večerní posezení.

„To ohniště snad nikdo sto let nečistil, koukejte,“ halasil Jirka, když jsme se s Milanem vrátili z dříví a ukazoval nám, co všechno z ohniště vydoloval:

Z rozbitých lahví, rozlámaného roštu a z různých plechovek vytvořil malou pyramidu.

„Tahleta krabička je docela pěkná, škoda jen, že je tak sežraná od rzi, udělal bych si z ní kápézetku,“ řekl Jirka a ukazoval na starou, malou plechovou krabičku, ze které vytvořil vrcholek pyramidy.

„Tam bys nemohl dát ani sirky, natož papír, všechno by shnilo a jako krabička poslední záchrany by tě tak akorát mohla ohrozit na životě, kdyby ses o ní řízl, vždyť se skoro rozpadá,“ odpověděl Milan, v ten okamžik ještě netušil, jak je s krabičkou a jejím ohrožením života, a to nejen Jirky, blízko pravdě.

Za chvíli vesele plápolal oheň a já s Milanem skládal nanošené dříví.

Jirka zmizel v lese, aby se opět po chvíli objevil.

„Našel jsem muchomůrky pitvorné,“ jásal, „usmažím výbornou smaženici.“

„To já jdu do leča,“ nechal se slyšet Milan, a myslel tím zeleninové lečo, „dáš si se mnou, Marku?“

„Dík, ale mám buřtíky, jdu najít pruty na opékání,“ odpověděl jsem a vydal se do nedalekého mlází, ukrytého blízko našeho tábořiště mezi vysokými stromy.

„Ať tě tam něco nesežere, aúúú,“ hulákal za mnou Jirka.

„Neboj, Vlkodlaci a Hejkalové utekli, jen co zaslechli to tvé vytí,“ zavolal jsem zpět k ohni, ale jen jsem popošel pár kroků a zmizel uprostřed mlází, padl na mě tísnivý pocit.

Zastavil jsem se a poslouchal. Les šuměl, ptáci mlčeli a od ohně, ačkoliv to bylo jen pár metrů, nebylo slyšet vůbec nic.

Z ničeho nic jsem dostal pocit, že se na mě něco dívá.

Chvíli jsem nepohnutě stál a snažil se proniknout očima co nejdále, do temného lesa.

Tma byla neproniknutelná.

Najedno se něco přímo přede mnou zalesklo.

Byl to starý, velký klíč, který visel na stromě přímo v úrovni mých očí.

„Zvláštní, vypadá, jakoby ho někdo nedávno vyleštil,“ pomyslel jsem si.

Sundal jsem ho ze stromu a strčil do kapsy.

Nic víc jsem neviděl a ani vidět nechtěl.

Otřásl jsem se při pomýšlení, jaké zrůdy se v té tmě mohou skrývat, ale pak jsem se tomu s nucením zasmál a jal se uřezávat pruty. Když jsem měl tři rovné a pevné, rychlým krokem jsem zamířil zpět k ohni.

Bál jsem se otočit. Co kdyby.

„Hele, kluci, co jsem našel na stromě,“ řekl jsem a ukazoval klíč.

„Fakt dobrej, ukaž, to jsi ho tam vyráběl, ne?“ ptal se Jirka a prohlížel si klíč, pak ho podal Milanovi a pokračoval: „ už jsme mysleli, že tě fakt něco sežralo, hele smaženice je hotová, ochutnej.“

„Jasně, dík, řezal jsem pruty i pro vás, to mě zdrželo,“ odpověděl jsem a dodal: „Je tam tma jako v pekle.“

Klíč jsem strčil zpět do kapsy.

Tísňivý pocit byl ten tam.

„Dobry,“ chválil jsem Jirkovu smaženici, „a co to tvoje lečo Milane?“

„Humus, oni do těch konzerv snad čuraj, že to má takovou nakyslou chuť.“

„Dej si buřta,“ řekl jsem a podal ho Milanovi.

Za chvíli jsme všichni tři seděli a opékali pěkně nařezané buřty.

„Co by nám asi řekli rodiče, kdyby se dozvěděli, že jsme byli sami na vandru,“ řekl Milan.

„Mně by asi zakázali oddíl, abych se nemohl stýkat s takovejma ksindlama, jako jste vy dva,“ zasmál se Jirka.

„No, ale co teprve vedoucí, ty by nás stejně vyrazili, kdyby se dozvěděli, že jsme oddílové jméno využili proto, abychom mohli jet sami na vandr,“ dodal jsem.

„To je fuk, nikdo se to nedozví,“ pokračoval Jirka zvesela, „ budeme přísahat na naši svatou trojici, že my nikdy nikomu nic nevytelíme.“

„Na jakou svatou trojici Zrzoune, když už, tak na Trojku, budeme Trojka, ale v žádném případě ne svatá,“ řekl jsem.

„Jasan, budeme se jmenovat Trojka,“ prohlásil Milan, „ pánové, nasad'te vážné výrazy, jdeme přísahat.“

„Nech nás aspoň sežrat ty buřty, pak se do toho dáme,“ odpověděl Jirka.

„Správně, to není jen tak,“ dodal jsem, „ zatím si připrav nějakej proslav.“

„ Tož dobrá,“ řekl Milan a sundal si svůj buřt z prutu.

Hned poté, co buřty zmizely v našich žaludcích, Milan pokynul a my jsme vstali a podle jeho příkladu vztáhli ruce k ohni, dívali se do plamenů a čekali. Milan začal kroužit rukama kolem plamenů a tiše bručel. My s ním.

Konečně se ujal slova: „ Teď po mě opakujte, vše co řeknu.“

„ Teď po mně opakujte vše, co řeknu,“ napodobil ho Jirka, ale Milan se nenechal vyvést z míry a pokračoval:

„Ó, věčný ohni, budeš svědkem naší přísahy. Stojíme tu před tebou, Milan, Marek a Jirka. Přisaháme na naše životy a na naši Trojku, kterou jsme tu právě založili, že se nikdy nezradíme, že budeme přátelé na věky, a že nikdy nikomu nic nevytelíme,“ zde jsme se museli chtě nechtě zasmát, neboť Milan na oplátku parodoval Jirku.

Milan však pokračoval:

„Ó, věčný ohni, na potvrzení této přísahy tě prosíme, abys vypařil naše sliny,“ po těchto slovech Milan plivl doprostřed plamenů. Po něm já i Jirka.

Tím přísaha skončila a my se opět posadili kolem ohně.

„Opravdu dobrý, Milane,“ řekl Jirka a smál se, „ bylo to vtipný, ale i zavazující, beru to vážně.“

„Já taky,“ řekl jsem.

Večer rychle ubíhal a když z ohně zbyly jen žhnoucí oharky, my dál tiše seděli a dívali se do nich. Cítili jsme se svobodně a šťastně, byli jsme spolu a každý sám.

Já jako začínající, ale jediný kytarista z nás, jemně pohladil struny, až zjevila se podivná melodie. Ani nevím, jak jsem přišel na ty akordy, v tu chvíli jsem si je prostě vymyslel. Posunoval jsem po krku kytary jakýsi hmat na strunách D, G a H, prázdné A temně zvučelo a melodie byla na světě. Měl jsem pocit, jako bych ji už někdy slyšel.

Byl v ní smutek z prchavého okamžiku přítomnosti, byla v ní však i ukryta svoboda našich mladých životů a také jakási temnota, kterou do ní jistě načerpalo starobylé místo, co jsme si vybrali za nocleh.

Jako malého, snad už pětiletého prcka mě na toto místo vodil táta a já obdivoval velký zarostlý kamenný kruh a uprostřed sotva viditelné ohniště. Vypravoval mi o trempzech, kteří sem kdysi jezdili, co zde dělali a já si je představoval jako kovboje a indiány.

Nyní mi bylo „už“ jedenáct let a byl jsem tu s Milanem a Jirkou.

Blížila se půlnoc a byli jsme sami.

Alespoň jsme si to mysleli.

„Touhle hnusnou melodií jsem byl proklet.“

S hlubokou nenávistí pronesená slova dávno zmizela ve tmě, co nás obklopovala, a my stále bez hnutí seděli, neschopni uvěřit, že jsme je opravdu slyšeli.

Cítil jsem, jak se mi svírá žaludek strachem a bál se cokoli udělat. Všichni jsme se báli a nestyděli se za to.

„Prrrrrccckové, pozoruju vás už dlouho, přemýšlel jsem, jestli se nasýtím vašim strachem, nebo že z vás vycucnu všechny vaše sny, ale teď vím co udělám. Nikdo nebude hrát tuhle píseň. Všechny vás zabiju!“

Na tu strašnou chvíli nikdo z nás nezapomene.

Ani na ten děsivý, dutý hlas.

Věděli jsme, že se znovu ozve.

„Nejdřív zabiju toho prcka, co mě cítil v mlázi,“ chrčelo to kolem nás, „tam si nasál i Temnou melodii, vid', pane skladateli? Ale chybí slova, slova chybí. Chcete je slyšet?“

Nikdo z nás nechtěl slyšet nic, ale hlas pokračoval neúprosně dál:

„NEJČERNĚJŠÍ TMA HLTÁ STÍN,
HROB COSI SKRÝVÁ, ODCHÁZÍ,
TEMNOU CESTOU ZA NEVĚSTOU,
RUDĚ KŘIČÍ MARS.“

„Vidím to, já to vidím,“ šeptal Jirka.

Otočili jsme se s Milanem směrem, kterým se díval Jirka a spatřili oči. Byly to veliké, žluté oči. Sršela z nich nenávist a zloba. Doufali jsme, že se nebudeme muset podívat na to, co se skrývá za nimi. Věděli jsme, že je to obludné a zlé. Čistá nenávist, která se nás právě chystala zabít. Po chvíli se ozval hlas znovu:

„To jsou ta slova, hošánci, hrob je tady všude kolem vás a má nevěsta, kterou jsem rozsápal, je v něm. Já ale za ní temnou cestou nepůjdu, tam se vydáte vy!“

„Kdo jsi?“ Odvážil jsem se promluvit.

„Prrrrrcku, jsem součást zla, které zde působí od pradávna. Jsem vrah a stal jsem se Vlkodlakem,“ zazněla odpověď a dutý hlas pokračoval, „ale konec legrace a pohádek pro malé děti. Vždyť vy jste přece už velcí trempové. Jak jsem slyšel, začali jste chodit v září do oddílu Vlčata, a už je podvádíte. Ale jak se říká, všechno špatné je pro něco dobré. Nikdo totiž neví, že jste tady,“ ozval se chraplavý smích.

Bylo to děsivé. Nikdo z nás se už neodhodlal promluvit.

„Prrrrrcku, máš něco, co patří mně, ten klíč si vezmu, ale to počká. A co ty, smíšku, neotevřeš tu starou plechovou krabičku, co jsi našel pod kameny? Mohl bys nám z ní něco přečíst. Jste přece zvědavý hošánci, ne? No tak, Jiříčku, teď hned ji otevři!“ rozkázal hlas z houští.

Jirka mlčel.

Pak se pomalu otočil k pyramidě odpadků, co vytvořil, a natáhl se chvějícíma rukama po krabičce téměř sežrané rzí, aby ji otevřel.

Sobota 20.10.1984

Z nedalekého Zbirohu bylo slabě slyšet, jak kostel sv. Mikuláše odbíjí půlnoc.
„Tak dělej, spratku, dlouho jsem ji tu hledal, ale nikdy by mně nenapadlo, že ji ti pitomci nechají v ohništi.“

Jirka se na nás s beznadějí v očích podíval a otevřel ji.

Uvnitř byl starý zažloutlý papír, snad desítky let starý. Zamrazilo mě v zádech a cítil jsem, že se nám teď odkryje nějaké strašlivé tajemství. Podíval jsem se na Jirku a Milana. Tiše seděli a já viděl, jak jim svítí oči rozevřené strachem. Vypadal jsem asi úplně stejně.
„Čti!“ rozkázal opět ten hlas.

Jirka tedy papír opatrně rozevřel, a dal se třesoucím se hlasem do čtení:

Na tomto místě 12.5.1973 zavraždil Šerif naší osady Čertovka Martin Srb svou budoucí nevěstu Růženku Moravcovou. Dobrovolně se přidal ke zdejším temným silám a náš osadní klíč přátelství se stal odznakem jeho zlé moci. Dnešním dnem osada ukončuje svou činnost a nám nezbývá nic jiného, než snažit se zapomenout. My, její bývalý členové, tímto slibujeme, že se nikdy o hrůzném činu, kterého se dopustil náš Šerif, nezmíníme.

Nikdo by nám neuvěřil, že se z něho stal VLKODLAK.

Zakleli jsme ho Temnou písni, která zde bude ve větru stále znít. Nedojde klidu, navěky mu bude věta „Rudě křičí Mars“ připomínat Růžu, kterou tak miloval a planeta Mars, kterou měl tak rád, jeho vlastní jméno.

Nikdy nenajde klid, snad naše drahá Růža ano, ačkoliv nebyla řádně pohřbena, ach Bože, sbohem Růžo. Tyto lesy jsou tvým posledním místem odpočinku, my už se sem nikdy nevrátíme.

13.7.1973

*Petr Fiala – Pistolník
Jana Pokorná – Kalamity Jane
Radek Mařík – Bongo
Zuzana Nováková – Piková Dáma
Jakub Rezek – Rozbuška
Daniela Lovecká – Pěnkava*

Když Jirka dočetl, nastalo dlouhé ticho. Nikomu z nás se nechtělo promluvit. Nad námi ve skalách skučel vítr a stromy kolem vytvářely strašidelné stíny.

„To není možný, to není pravda, někdo si tu s námi jen hraje,“ zašeptal do nekonečného ticha, Milan.

„Ano, já,“ ozvalo se opět z houští, „a budeme si hrát dál, spalte ten papír!“

Jirka vstal a jakoby ovládn cizí vůlí pozdvihl zažloutlý list.

„Ne,“ vykřikl jsem.

Jirka se na mě podíval a pak náhle zakřičel:

„Hoď ten klíč do ohně! Zničíme ten jeho odznak moci!“

Milan vstal a hodil na oheň otýpku suchého kletí, která ihned vzplanula.

Oheň rázem osvětlil okolí, plameny šlehaly do výšky a Jirka začal podle papíru zpívat slova Temné písni.

Přidal jsem se a vedl Jirku správnou melodií, zároveň jsem urychleně vytáhl z kapsy klíč a vhodil jej do ohně.

„Néééééé, nechte toho!“ zařval hlas z houští.
Vlkodlakův výkřik nás ale naopak povzbudil.
Chytili jsme se za ruce.
Brečeli jsme a zpívali.
Zpívali jsme ta hrozná slova a strašně se báli.
„Já vás zabiju parchanti, zabiju vás, zabiju! Mě nezastavíte, klíč tenhle oheň neroztaví,“ řvalo to z houští.
My dál stáli a zpívali, jak nejmocněji jsme dokázali.
Zdvihl se prudký vítr a z houští se ozvalo příšerné zakvilení.
A najednou bylo ticho.
Vítr ustal.
Ještě dlouho jsme se drželi za ruce, snad celou věčnost.
Až konečně Jirka zašeptal: „Je to pryč.“
Celou noc jsme nezamhouřili oči a udržovali oheň. Jirka neustále držel starý cár papíru v ruce, kdyby se to vrátilo.
Milan neustále opakoval: „, To není možné, to není možné,“ až jsme se s Jirkou začali bát, že se zbláznil. Byl v šoku. Trochu se uklidnil teprve když začalo svítat. Poté jsme začali přemýšlet, co uděláme. Rozhodli jsme se, že klíč schováme někde, kam se snad Vlkodlak neodváží. Bude to hrob mé rodiny u strašnického krematoria.
Rozžhavený klíč jsme opatrně vyndali z popela a dali do mého ešusu, bude na mně, abych ho zakopal. Jirka vymyslel šifrované písmo a napsal jím text Temné písně. Slíbil, že ho uloží na bezpečném místě, kdyby byl ještě někdy zapotřebí. Všichni jsme doufali, že ne. Starý papír jsme se rozhodli pohřbit s klíčem. Nikdo by nám neuvěřil a nikdo z nás to hrozné psaní nechtěl mít u sebe. Také jsme si slíbili, že až vše zařídíme, zkusíme zapomenout, stejně jako osadníci z Čertovky.
A tak se stalo.

24.11.1984 jsem klíč spolu s dopisem zakopal a Jirka ve stejný den uschoval Temnou píseň na Hlavatické rozhledně nad Turnovem. Jen Temná melodie nám dělala starosti, neuměli jsme noty, ale za živého Boha jsme si ji už nechtěli zpívat. Chtěli jsme zapomenout.

Nakonec jsme se rozhodli vše svěřit jednomu ze starších rádců našeho oddílu, kterému jsme říkali Pegas. Napsal jsem na papír názvy akordů podle učebnice hudební nauky i to, jak jdou za sebou a Pegas slíbil, že je bedlivě schová. Určitě ničemu nevěřil, ale my byli klidnější.

V neděli 25.11.1984, tedy v den, kdy jsme Pegasovi předali napsané akordy, skončily, jak pevně doufám, Temné věci.

Nyní po letech, když jsem se odhodlal napsat tento příběh, snad opravdu zapomenou.
Dodnes se mi vše vrací v podobě nočních můr.
Hrozné psaní jsem vykopal, opsal a zničil.
Klíč zlé moci stále leží v hrobě.
Chci zapomenout!

Sobota 28.7.1988

Marek Srazil – Šolmes

